

Sygn. akt III CSK 134/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa R. S.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. [...] z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda R. S. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 maja 2013 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej [...] z siedzibą w W. o zapłatę 75.474 złotych z odsetkami i kosztami procesu z tytułu zwrotu kosztów naprawy i utraty wartości handlowej samochodu „M. [...]”. Samochód ten został uszkodzony dnia 15 sierpnia 2015 r. przez sprawcę kolizji, ubezpieczonego z tytułu ubezpieczenia OC przez stronę pozwaną. Dochodzona wierzytelność odszkodowawcza została nabyta przez powoda od właściciela pojazdu – [...] Funduszu [...] S.A. w W.. Przyczyną oddalenia powództwa, którą uznał za prawidłową Sąd drugiej instancji było nieudowodnienie przez powoda faktu wystąpienia wypadku drogowego.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, tj. art. 817 § 2 k.c. w związku z art. 17 i art. 16 ust. 1-3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i o Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, poprzez ich nienależyte zastosowanie, oraz art. 6 w związku z art. 822 § 1 i 2 k.c. poprzez błędną wykładnię. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 217 § 2 k.p.c. oraz w związku ze wskazanymi przepisami k.p.c. - art. 6 k.c., a także art. 207 § 6 k.p.c. i art. 391 § 1 w związku z art. 328 § 2 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i wydanie rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebą wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. Zagadnienie prawne sprowadza się do pytania, czy w świetle art. 6 k.c. dozwolone jest nałożenie na podmiot dochodzący

odszkodowania z tytułu ubezpieczenia ciężaru dowodu nie zachodzenia w sprawie okoliczności wyłączających przyznanie odszkodowania, w sytuacji wykazania wypełnienia przez ubezpieczonego wszystkich przesłanek uprawniających do odszkodowania. Drugie pytanie dotyczy tego, czy powód dochodzący wypłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia jest zobligowany do wykazania okoliczności powstania szkody, ponad przesłanki określone w ustawie.

Na oba pytania odpowiedź jest oczywista i nie wymaga żadnych analiz, co skarżący sam wykazuje w uzasadnieniu obu tych zagadnień. Jednakże kwestia nie do tego się sprowadza, lecz do udowodnienia okoliczności faktycznych w sprawie. Sąd prawidłowo ustalił i ocenił stan faktyczny, badając okoliczności wskazane przez powoda i wzywając go do uzupełnienia dowodów na te okoliczności, a tego powód nie uczynił. Nie chodziło więc w szczególności o negowanie faktów przez pozwanego, lecz o udowodnienie wystąpienia wypadku komunikacyjnego objętego ubezpieczeniem OC przez powoda. W sprawie pozostawało szereg okoliczności, które należało wykazać w dość nietypowej sytuacji, w której samochód pozostawał w leasingu, jednakże kto inny był korzystającym, a kto inny prowadził samochód w chwili wypadku, natomiast po wypadku, na który powołuje się powód – samochód, którego kierowca był sprawcą tego wypadku - tego samego dnia został skasowany (zdemontowany).

Problemy, które stały się przyczyną wydania orzeczenia sądowego określonej treści nie wiązały się zatem z zagadnieniami prawnymi, lecz z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów. Te natomiast nie mogą stanowić podstaw skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W tym więc zakresie wniosek nie spełnił przesłanek wynikających z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Podobnie się sprawa przedstawia z wątpliwościami interpretacyjnymi, które polegają, zdaniem skarżącego na wyjaśnieniu, czy zasada swobodnej oceny dowodów uprawnia sąd do poczynienia założeń w miejsce faktów, które nie zostały wykazane przez zgłoszone w sprawie dowody, w tym także opinie biegłego, oraz czy wspomniana zasada pozwala na rozstrzygnięcie sprawy w zakresie, w którym sąd ma niepełną wiedzę ze względu na okoliczności wymagające wiedzy specjalnej, w szczególności gdy biegli wydali opinie, w których stwierdzili, że uszkodzenie

pojazdu mogło powstać w związku z opisanym przez powoda zdarzeniem komunikacyjnym. Niestety, skarżący już nie uzasadnił prawnie podstaw zgłoszonych wątpliwości i ich związku z przyczynami oddalenia powództwa, przez co nie wypełnił obowiązku wynikającego z art. 398⁴ § 2 k.p.c. To samo się odnosi do wskazywania na oczywiste uzasadnienie skargi, która to oczywistość, podobnie jak poprzednie podstawy, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i stanowiskiem doktryny wymaga przeprowadzenia profesjonalnego wywodu prawnego. We wniosku pełnomocnika skarżącego nie znalazło się żadne uzasadnienie, poza odwołaniem się i to bez wymieniania przepisów, że chodzi o podstawy, o których stanowi art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

W tym stanie rzeczy nie było żadnych przesłanek do przyjęcia wniosku o rozpoznanie sprawy i na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu.

[aw]